

Pünkösöd után XIII. vasárnap. Kismisére.

Hála és hálatlanság

K.K.T. Régi legenda meséli, hogy egy alkalommal az erények felvonultak az égbe, hogy szemlét tartsanak egymás között. Nagy volt az öröm, mert már többször találkoztak itt a földön is, most vándorútjukból hazatérve szeretettel köszöntötték egymást. Csak két erény nézett idegenül egymásra, mert még sohasem találkoztak. Már-már elmentek egymás mellett ismeretlenül. Istennek angyal észrevette a két zavarban lévő erényt, és sietett őket egymásnak bemutatni. Ez itt a jótétemény, ez itt a hála. Mosolyogtak egymásra. Hiszen mi rokonok vagyunk, egymáshoz tartozunk, de a földön olyan ritkán találkozunk.

Amit ez a kis legenda naiv egyszerűséggel fejez ki, azt szomorú igazsággént tárja elénk a most felolvasott szent evangélium. Tíz leprás, szörnyű betegségben szenvedő ember szalad az Üdvözítő elé: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! Látod, az emberi társadalom kivetett magából, messziről kerüljük az embereket, és kiáltásunkkal hívjuk fel figyelmüket, hogy ne közelítsenek felénk, mert ragadós a mi iszonyú betegségünk. De te mindenkihez jó vagy, te tudsz segíteni, te könyörülj rajtunk. És az Úr megkönyörül a tíz százanandó emberroncsra. Menjetek, és a törvény előírása szerint mutassátok meg magatokat a papoknak tanulságul, hogy meggyógyultatok. Amint mennek, út közben veszik észre, hogy csúnya sebekkel borított testükről eltűnt a betegség nyoma. Újra egészségesek, újra bemehetnek az emberek közé, hiszen megszabadította súlyos keresztüktől a názareti prófétának egyetlen szava. De a tíz közül csak egynek jutott eszébe, hogy ezért a nagy jótéteményért köszönettel tartozik, hogy ha mással nem is tudja megfizetni, néhány hálaalkodó szavával, megköszöni, hogy újra ember lett. És méltán tör ki az úr ajkairól a panasz: Nemde tízen tisztultak meg? És a többi kilenc hol maradt?

K.K.T. A hálatlanság csúnya bűnét akarja az egyház a hívek elé tárni, amikor a nyárvégi vasárnapon felolvastatja a tíz (bélpoklos) leprás meggyógyításáról szóló evangéliumot. Mert hálatlansággal lépten – nyomon találkozunk. A hálatlanság úgy látszik örök szégyene lesz az emberiségnek.

Az ember Istennek köszöni létét, és még sem kell neki az Isten. Az emberi szív hálatlansága ott kezdődött a paradicsomban. Az Isten úgy tervezte, hogy az embert elhalmozza teremtésének kincseivel. Mielőtt megteremtette az embert, előbb berendezte számára a világot, mégpedig olyan tökéletességgel, hogy amikor végignézett teremtésének munkáján, látta hogy minden amit alkotott jó, igen jó. És csak aztán teremté meg az

embert és mondta neki: Ezeket mid neked adom . Uralkodjatok rajta, és hajtsátok uralmatok alá az egész földet. Így akarta Isten magához bilincselni az ember szívét, , hogy szeresse Istenét, Teremtőjét, ki ennyire elhalmozta jóságával. És mivel köszönte meg az ember az Istennek ezt a szeretetét? Azzal, hogy inkább hallgatott a csábító hang szavára, és ahelyett hogy uralkodott volna a földön, az ember lett a szolgálója a földnek, a rögnek. Az ember ellökte magát az Istent de az Isten szeretetével mintegy utána futott az embernek. Nem eltaszítani, eltiporni, megsemmisíteni akarta, hanem újra felemelni. Emberré lett az Isten, hogy az embert az isteni természetnek részesévé tegye. Az Isten lejött a földre az emberek közé, hogy közelebb lehessen hozzájuk. Megaláztat magát, fölemelte a bűnösöket, körüljárt, jót tévén, és meggyógyította azokat, akik különféle betegségekben szenvedtek. És ezért a végtelen szeretetért mi lett a jutalma? Az hogy az emberek halálba követelék. Vidd el, feszítsd meg, nem akarjuk hogy ez uralkodjon rajtunk. Íme az odaadó isteni szeretetnek hajótörése a maroknyi poron, és hamun, a hálátlan emberi szíven.

Ámde az emberi kevélység és kegyetlenség nem képes megakasztani az isteni szeretetnek útját. Szeretetének csodáját, az oltáriszentséget itt hagyta. És adhatott-e többet, mint mikor önmagát adta a kenyér és bor színe alatt. És ígérhetett volna nagyobbat, mint mikor ezt mondta: Ez az én testem - ez az én vérem. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, halált nem lát mindörökké és én föltámasztom őt az utolsó napon. És mit tesz a szeretet csodájának láttán a hálátlan ember? Talán leborul és imádja Izaiás próféta szavaival: „Te vagy az elrejtett Isten , Te vagy Izrael üdvözítő Istene”. Oh nem, kemény beszéd ez, ki hallgatja- feleli a kevély ember és elmegy mellette közömbösen.

Most már értem, miért a szomorú szemrehányás az Üdvözítő ajkán a mai evangéliumban: Nemde tízen gyógyultak meg , hát a többi kilenc hol van? Most már értem, miért mondták a régiek: Ha valakiről azt mondtad, hogy hálátlan, elmondtál róla minden rosszat.

De vajon ha az Úr Jézus a földön járna, és egy-egy vasárnapon elmenne a földkerekség templomaiba és látná az ürességtől kongó templomokat, nem fakadna most is panaszra? Nemde sok százan és ezren voltak azok, akiknek egy héten keresztül adtam kegyelmet, megóvtam életüket, megtartottam egészségüket és munkakedvüket, adtam napfényt és esőt földjeikre. És csak ennyinek jutott eszébe eljönni, hogy hálát adjon. Hát a többi hol van?

K.K.T. Fáj a hálátlanság az Úristennek, de fáj az minden embernek. Ha látunk bánatos, összetört szívű édesanyákat és édesapákat, és kutatjuk, mi okozta

elkeseredésüket, nagyon sok esetben gyermekeik hálátlanságában találjuk. Az emberek szoktak fájdalmat okozni egymásnak. De olyan mély és nehezen gyógyuló sebet nem ejt semmi az emberi szíveken, mint a hálátlanság.

De igaz ennek a fordítottja is. Semmi oly jóleső örömet nem okoz a szülőnek mint ha látják, hogy azért a sok szeretetért, fáradozásért, gondért és álmatlan éjszakáért cserébe gyermekeik háláját, elismerését kapják.

Isten előtt is a hálás szív kedves. Aki tud mindenért köszönetet mondani Istennek; reggel, hogy felvirrasztotta napját újra, adott csendes éjszakai nyugodalmat, este hálás szívvel mond köszönetet hogy a nap folyamán megőrizte minden bajtól, adott erőt, egészséget, és egész élete folyamán tudja megköszönni, hogy az Úristen a tövisek közé rózsát is teremtett, a viharok mellet is van kéklő ég és napsütés, aki mindezeket szívből meg tudja köszönni, az hálás.

Erre figyelmeztet, erre buzdít minket Szent Pál apostol. Testvérek! Hálásak legyetek adjatok mindenben, mindenkor hálát az Istennek. Ámen.

Csatár, 1977. augusztus 28.

Tóttelek, 1977. augusztus 28.